

HANACKÉ TÓRNAJ: HROŠI ODEŠLI S POHÁREM

Včera skončil po celodenních bojích na hřišti u tělocvičny letošní II. ročník volejbalového turnaje, tradičně zvaného Telč Open Hanacké tórnaj ve volyši (Hanky měly svátek - vše nejlepší!). Na včerejším klání se sešlo přes půl stovky skvělých volejbalistů, což je na Prázdninách v Telči historický rekord všech festivalových sportovních akcí. Lité boje nad vysokou sítí mezi sebou svedly teamy W. C. Hroši, Janinka a spol., K.O. Ivančice, Dolomu Ti, Polná, Zmar, Roštejn a Prd'olové. Do finále se probojovaly W.C. Hroši a Janinka a spol., a 2:1 na sety zvítězili Hroši. Obdrželi milion (meloun z místní zeleniny), druhí dostali tisíc (litr džusu z místní zeleniny). Třetí cena byla předána pořadajcímu teamu Dolomu Ti (protože ostatní již odešli) a činila jedno sto (kilo jablek). Všechna zúčastněná mužstva obdržela Hanacké kyselké od sponzora dnešního turnaje. Ta družstva, která si stěžovala, že nemohou turnaj dohrát pro pracovní a pořadatelské vyčerpání, obdrží exotickou cenu útěchy z místní zeleniny. Včera byla zvolena také Miš Turnaje, kterou se stala půlroční slečna potkana obecného z teamu Zmar a vyhrála vegetariánskou cenu z místních polí. KlokaGoGo

I kdyby měl příští rok přijet Havel...

Pokračování ze strany 81: Telči přejí i muzikanti, kteří jezdí do Telče nejen zahrát, ale často také bydlet, užít si léta a jedinečné atmosféry. Letos přijely opravdové hvězdy - Davy Spillane, Pepe Gambetta a Jamie Marshall, z domácích i po šestnácti letech přijeli někteří poprvé: Veronika Žilková, Věra Martinová, Spirituál Kvintet a další. Prály nám i múzy, neboť ony nakukaly Medvědovi a Jarkovi nápad uspořádat noční koncert pro zamilované v parku. Někteří lidé mluvili po jeho skončení o největším životním zážitku. Telči přáli i jiní. Především je nutno poděkovat městu Telči samotnému, jeho starostovi Václavu Jehličkovi, pod jehož záštitou se Prázdniny konaly, ale hlavně všem obyvatelům města za toleranci a přátelskou tvář. Poděkování si zaslouží i pořadatelé a další lidé kolem festivalu, z nichž mnozí neváhají vzít si dovolenou a strávit ji tady prací. Děkujeme sponzorům, bez kterých nelze akci podobného rozsahu zorganizovat. Konečně chceme, ačkoliv jsme to udělali už včera při příležitosti posledního koncertu na nádvoří, poděkovat Státnímu zámku Telč, jeho správci Bohumilu Norkovi a ostatním lidem ze zámku, kteří to s námi vždy prožívají. Necháme vztahy, které letos vznikly, nebo se naopak zkazily uzrát. Některé vykvetou, jiné vyhnijí. Ale tak už to je. Větu z titulku tohoto článku zaslechl jeden z návštěvníků Telče během včerejšího koncertu, který byl pro mnohé životním zážitkem. Ta slova nepronesl nikdo, komu by vadil nedostatek místa k sezení, cena vstupenky nebo hluk na náměstí. Možná mu vadíme my všichni jak tady jsme, jak se tady každý rok snažíme a jak jsme rádi, že tady můžeme být. Přesto děkujeme. Slušní lidé si za spolupráci děkují. SkříteGoGo

Po sedmáct festivalových dní jsme pro Vás, návštěvníky festivalu, s ubývajícím silami připravovali tento Zpravodaj. Pokud jste si ho schovávali, nebo ráno pak brali na štábu jako vzpomínku na letošní ročník, kupte si na štábu za malý obnos desky a složte si knihu. Zpravodaj najdete na Internetu na adrese http://webhouse.cz/telc_folk, kde se budou objevovat i další novinky a aktuality o festivalu. Bude-li Vám smutno, ozvěte se na naši adresu (str. 83) nebo na e-mail medved@jitel.cz. A nezapomeňte: Jak na Prázdninách v Telči, tak po celý rok. Redakce & Prázdniny v Telči

Neděle 15.8.98

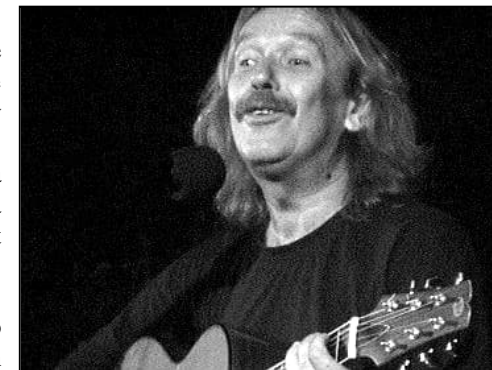

poslední?

Z P R A V O D A J

NEVYDAŘENÁ FOTKA

Na včerejší koncert pro zamilované jsem se vydala asi hodinu po jeho začátku, protože jsme s Šiškou "držely hlídku" na můstku v parku, kde procházeli poslední opozdilci. Nebyli ani tak zamilovaní, spíše opilí a hluční. Když už jsme vše "zabalily", vydala jsem se po "světýlkové" cestě na koncert sama, s úmyslem něco nafotit. Netušila jsem, že si Jarek už na začátku koncertu vyžádal, aby se nefotilo bleskem nebo vůbec, že ho to ruší a tak jsem se "připlížila" (jako i u jiných koncertů) do první řady a - zmáčkla tu osudnou spoušť mého fotoaparátu. Jarek se pěkně namíchl, ba přímo vypěnil a přestal hrát. Díval se jakoby na mě a dokonce na mě i káravým hlasem promlouval. Nevěděla jsem která bije a nezmohla se ani na: "Já přišla až teď" a o ničem nevím, promiňte, pane Nohavico!" Neřekla jsem ani "popel"! Sbalila jsem bez řečí tu fotici věc a nebylo mi zrovna do smíchu, protože se na mě pak Jarek "škaredě" koukal po celý zbytek koncertu. Bylo mi to moc líto, že se to stalo zrovna mě, která ho obdivuje a váží si ho, ale i tak jsem po zbytek toho krásného večera zpívala spolu s ostatními známe melodie a neustále přemýšlela, jak vše vysvětlit. Potkala jsem ho po koncertě v redakci s Medvědem. Tahám Medvěda za rukáv jako malá holka (aby mi pomohl zprostředkovat rozhovor s panem Nohavicou) a najednou tam přede mnou stál a usmíval se. "Já vím, co chcete. Chtěl bych se vám omluvit, protože, když jsem pak přestal hrát (to vaše focení mě dost vyvedlo z míry), viděl jsem výraz ve vašich očích a myslel si, že jsem asi dost přestřelil." Koptala jsem ještě jakousi omluvu o tom, že jsem nevěděla, a že..., ale v tom mi Jarek dal pusu jako hrom a vše bylo zapomenuto. Jaká úleva a ještě to hrálo u srdce. Myslím, že i přes tento můj "přestupek" a neomalené chování některých podnapilých ve žlutých tričkách, kteří si lehli skoro až na pódium, se nám všem zamilovaný koncert líbil a vím od Jarka, že jemu taky. Ještě jednou se moc omlouvám všem, které jsem rozladila tím, že se koncert na chvíli přerušil mým focením a neměli mě za to rádi, ale stejně doufám, že z té fotky něco bude. Určitě! Puntík

I kdyby měl příští rok přijet Havel, Prázdniny v Telči se konat nebudou

Toto je poslední Zpravodaj letošního ročníku Prázdnin v Telči, a možná i poslední Zpravodaj Prázdnin v Telči vůbec. Šestnáctý ročník se podle našeho názoru vydařil nadobýčejně. Přálo mu počasí, a hlavně mu přáli i diváci. A na mnoha festivalech ubývají a bývá těžké je přitáhnout. Telči diváci přibývají. (dokončení na str. 84)

FRANTA O NEDVĚDECH

Proč jsi přestal vystupovat s Honzou a natočil jsi sólovou desku? Spolupráce bratrů Nedvědových už skončila? Nedá se říct, že to všechno skončilo. Je to jenom jakási přestávka. Prostě buďto někdy můžem hrát spolu, nebo ne. Jak se dohodneme. Vše začalo asi před dvěma roky, kdy jsem měl operaci krčního obratle. Takže jsme půl roku nehráli, pak byl Strahov, pak prázdniny, no a pak jsme hráli asi dva koncerty v září a Honza se prostě složil. Já se nedivím, on seděl od rána do večera v nahrávacím studiu, ještě jezdil hrát a ještě měl nějaký soukromý problémy, takže se to na něj sesypalo. Potom jsem spolu měli ještě pár koncertů a došlo k nějakému hudebnímu rozkolu. Prostě jsme si vyměnili názory na věc a řekli si: "Hele, tak to zkusíme každé zvlášť, přesně jak je to v té písničce." Honza natočil svoji desku a měl několik svých koncertů s kapelou Irish Dew, jenže pak měl mozkovou příhodu, takže to všecko zase muselo odpadnout. Teď je v rekonvalescenci, nevím jak dlouho to bude trvat. **Proč jsi čekal tak dlouho na svou desku?** Já jsem prostě pracoval se svým bráchou. A když s někým spolupracujete, a je to autor, tak se strašně těžko dělá nějaká jiná aktivita vedle. Asi jsem se potřeboval trochu ujistit, že se taky můžu vydat na cestu sám. Tím, že je Honza nemocný, se to otevřelo, ale nemělo by to vyznít, že jsem zneužil toho, že byl nemocný. Člověk má takovou morální zábranu, ale asi by byla škoda té možnosti nevyužít. První moje sólová deska se jmenuje Neváhej a vejdi. **Jak dlouho album vznikalo?** No, já na tom pracoval od chvíle, co jsem se rozhod, že to budu dělat, tři čtvrtě roku. Musel jsem naposlouchat texty, dostat je do pusy, a když tohle všechno bylo, tak jsem zavola-

panu Kocfeldovi. To je skvělý člověk, dělal s Gottem, je to skvělý zvukař a rozumí muzice. **S jedinou výjimkou pocházejí veškeré písničky vašeho alba od Gordona Lightfoota. To není úplně obvyklý přístup. Proč to?** Možná je to méně obvyklé, ale mně to naprosto vyhovuje. Já jsem chtěl, aby to bylo od jednoho autora. Lightfoot je... Já nevím přesně, jestli je to folkrock nebo folkcountry, ale je to velmi příjemná muzika, která mně dost připomíná Honzu. Hrozně se mi líbí, už dlouho, ale neměl jsem odvahu se k tomu odhodlat. On je samozřejmě trochu tvrdší, používá nástroje, které my jsme nikdy nepoužívali, ale ta melodičnost - ta je prostě dokonalá a i texty jsou o něčem. Písničky jsem si nevybíral podle toho, jestli jsou to hity, ale takové, které se mi líbily a které mi nejlíp seděly. Kromě přípravy desky jsem taky v posledním třičtvrtě roce koncertoval se skupinou Příbuzní. Já s nima začal spolupracovat, protože Honza v září onemocněl a já jsem měl nasmlouáno na půl roku dopředu, takže jsem to musel dotáhnout. A ejhle, lidem se to líbí, takže nás agentury objednávají. No, tak jezdíme spolu. Lidi nám vyčítali, že je upřednostňujeme. No, a co? I kdyby. Ale my jsme to nedělali. Brali jsem si je s sebou, protože to mělo zajímavý zvuk. Já si myslím, že kdyby neuměli hrát, tak že by jim to stejně nebylo nic platný. **Jak často vystupujete?** Já jsem chtěl tak pětkrát, maximálně desetkrát do měsíce a nevychází to, jedu patnáctkrát až dvacetkrát. Teď mě požádal Petr Novotný, jestli bych s ním nejezdil. On má takový pojízdný Novoty, nebo jak bych to řekl, po divadlech, sálech a klubech. Byl jsem s ním jednou, jen my dva a bylo to strašně pěkné. On je vtipnej. Já tam zpívám písničky, které lidi znaj, a přidám i písničky z nové desky.

Podle F&C Puntík

BLÍZCÍ PŘÍBUZNÍ

Vojta Nedvěd, Hanka Šebestová, Láďa Zvak a Honza Nedvěd jr. Skupina vydala loni již třetí desku, ta se jmenuje *Schránka*, a spolupodílel se na ní i Honza Nedvěd senior. Ale protože je Honza Nedvěd dlouhodobě nemocný, nemůže teď hrát, musí se soustředit a odpočívat. Vznikla tedy kapela František Nedvěd a Příbuzní. Honza jr.: "Fandovi to s náma velmi sluší, myslím, protože lidi, který za náma choděj, říkaj, že je to s náma nádhernej pořad. Ale bylo by lepší, kdyby se ten táta vrátil a hráli jsme třeba všichni dohromady. To je jeho přání, abysme všichni dohromady udělali večer, my jako doplňující vokál a oni jako nosná část, hlavní vítr." Dnes večer bude tedy foukat pouze větřík, ale myslím, že František má i na pořádnou fujavici.

Puntík

Jak jsme vzali GoGo na výlet

Přišli jsme k lomu na Babí hoře u obce Horní Bolíkov, který byl plný bagrů a strojů, a GoGo praví: „Tak sem slyšel, že tady prej obnovili těžbu“. Přišli jsme k dalšímu lomu, u kterého se zrovínka potápěči vysvlékali z neoprenů. GoGo, také potápěč, okamžitě běží k nim a hlásá: „Nazdar hoši. Tak jaká je dneska viditelnost?“ Na odpověď, že dobrá GoGo praví: „Desítka, jó?“ O chvíli později: „GoGo a neptal ses, jak je to tady hluboký?“ GoGo se běží zeptat a za chvíli se vrátí, a že prej až 23 metrů. „A kde to je?“ ptá se Ondra. „Asi někde na dně, né,“ říká GoGo. Cestou zpátky jsme vzali stopaře: „Mě je hej, já jsem šel teďka přes Babí horu, a tak sem se tam osvěžil“. GoGo na to: „Jo, na Babí hoře, tam se taky prej nechá potápět.“ Toto napsal Týpeg, který to také zažil a přežil.

VLÁČEK ČMOUĐÁČEK HOUKAL DO NOCI

Včera telčské nádraží omladlo o 100 let. Jezdily parní vláčky, byl k vidění vagon presidenta Masaryka, kdo by odolal. A tak přišla spousta lidí a nebyli u jen železniční fandové a bývalí zaměstnanci, ale především malé děti, které viděly parní mašinu poprvé. Ve volných chvílích skákaly po přistavených vagoněch a lokomotivách, zatímco rodičové se o ně strachovali. Někteří dospělí postávali u stánku s pivem, jiní fotografovali a točili na videokamery, prostě nikdo se nenudil. Pokud jste přišli pozdě a vláček vám ujel, mohli jste si prohlédnout malou výstavku, kde byly k vidění 100 let staré dokumenty o výstavbě trati, fotky skoro všech typů parních lokomotiv na českých drahách, modely z dílen místních nádražáků a další zajímavé věci, které stálo za to vidět. Šestašedesátiletá mašinka lákala objektivy fotoaparátů stejně jako renesanční zámek. Celý den byl kolem ní chumel lidí. Odpoledne pendlovala po nádraží, houkala a všem se to moc líbilo. O vláčku vám víc nepovím, jenom že jezdil a vozil moc a moc lidí, takže se v něm moc nedalo hýbat. Ale nemuseli jste jen jezdit. Myslím, že dívat se na jedoucí parní vlak bylo lepší, než mačkat se v přeplněném vagonu. Pokud jste si prohlédli parní vlak, byl tu ještě salónní vagon TGM, kde bylo připraveno malé občerstvení pro pana ministra dopravy. Pro zájemce o novější techniku zde stály motorové lokomotivy, montážní vozy z Jihlavské lokomotivní a to všechno jste si mohli prohlédnout i vevnitř. To je asi tak všechno, co vám o oslavě 100 let dráhy Kostelec-Telč povím. Snad jenom to, že daleko větší oslava nás čeká v oce 2002, kdy bude mít sto let trať Telč-Slavonice. Páši

Prázdniny v Telči
Komenského 30, Jihlava, tel.: 066/22622
Stěžujte si na nás na naší adrese!!!